

אָקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהֵר קְדָשׁוֹ סֵלָה: ו אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקְיֹצְתִי כִי יִהְיוּ־לִי יְסֻמֵּי־כִנִּי: ז לֹא אִירָא מִרְכָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוּ עָלַי: ח קוֹמָה יִהְיוּ־לִי הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בִּי הִכִּיתָ אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָּׁעִים שִׁבְרָתָ: ט לִיהְיוּ־לִי עֲמֻד בְּרִכְתְּךָ סֵלָה:

זוהר תהלים

יחשב בעת הגלות צער השכינה ויגאל -
לה' הישועה

שלא יעבר את פי. ועם כל זה חותמים בו
הברכה, שאנו אומרים מגן דוד. ומשום
כך אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי כבודי
ומרים ראשי. [חח] ודאי דרגה זו הכבוד
שלי שאני מתעטר בו.

יעקב ועשו בכו

קומה ה' הושיעני אלהי כי הכית את כל
אויבי לחי שני רשעים שברת (ג, ח):
[זוהר בראשית פ' וישלח (דף קעא:)] ויש"קהו
נקוד למעלה, כי לא נשקו ברצונו. ושנינו,
מה זה שכתוב (משלי כז) ונעתרות נשיקות
שונא? זה בלעם כשברך את ישראל, שהרי
לא ברקם ברצון הלב. אף כאן נעתרות
נשיקות שונא - זה עשו. אמר רבי יוסי,
כתוב (תהלים ג) 'קומה ה' הושיעני אלהי כי
הכית את כל אויבי לחי שני רשעים שברת'.
ושנינו, אל תקרי שברת אלא שרפבת, שהרי
גדלו שניו וחשב לנשך אותו וכו'. ועל זה
ויבכו, זה בכה וזה בכה, ובארוה החברים.

לה' הישועה על עמך ברכתך סלה (ג)
ט: [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ:)] עוד
פתח ואמר, (תהלים ג) 'לה' הישועה על
עמך ברכתך סלה'. לה' הישועה - כך
שנינו, אשריהם ישראל, שלכל מקום
שגלו, שכינה גלתה עמהם. כשיצאו
ישראל מהגלות, למי הגאלה - לישראל
או לקדוש ברוך הוא? אלא הרי פרשוה
בכמה כתובים, וכאן - לה' הישועה
ודאי. מתי? על עמך ברכתך סלה.
בשעה שהקדוש ברוך הוא ישגיח
בברכות על ישראל להוציא אותם מן
הגלות ולהיטיב להם, אזי - לה'
הישועה ודאי. ועל כן שנינו שהקדוש
ברוך הוא ישוב עם ישראל מן הגלות.
זהו שכתוב, (דברים ד) ושב ה' אליהך את
שבותך ורחמך.